

Anne Knutsdotter

Arr.: Ingunn S. Hvattum

Eg hei-ter An-ne Knuts-dot-ter, Ka-ri er mi mor, og Truls han er min bror. Vi
 bur up-på ein plass, der som ing-en skul-le tru at no - kon kun - ne bu. Og
 plas-sen hei-ter Ur - ren, Lu - ren, Him-mel - tur - ren, Stein-røys, Stein-røys, Svelt-i - hel.

Ja, plassen logg so høgt, høgt opp i ei ur, tett under bergemur.
 Og det er ikkje meir enn at vi på simpel vis kan fø to kyr og ein gris.
 Og kyrne heiter Dagros, Fagros, gamle Fagros, grisen heiter Gis, Gis Gis.

Og heile dalen ser vi der oppe hjå oss godt, men all ting er så smått.
 For folka dei er slett ikkje større enn som så, for dere nede vi kan sjå.
 Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen, Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel.

Om sumar'n er det moro å gå og sanke bær i munn og nerevkopp.
 På stovetaket veks det to unge heggekjerr, og geita eter opp.
 Og geita heter Snøgga, Stygga, Lurverygga, høna heiter Tipp, Tipp, Tipp.

Og vinteren kan jamt ikkje vera oss for god med frost og fukk og snjo.
 Då kan det ofte over dei fjorten dagar gå som vi ikkje folk får sjå.
 Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen, Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel.

Og far min han er kramkar, han strevar trottug nok og fer så vidt omkring.
 Ho mor ho steller huset, eg spinnar på min rokk, men han Truls gjer ingenting.
 Og plassen heiter Uren, Luren, Himmelturen, Steinrøys, Steinrøys, Sveltihel.